

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 25/3/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 023: Tiếp nhận dạy bảo từ bậc minh sư

Nếu chúng ta không được tiếp nhận lời dạy bảo từ bậc thầy sáng suốt thì trong việc làm của chúng ta sẽ có sự sai lệch. Ngay cả sai lệch nhỏ, chúng ta cũng không nhận ra, đến khi nhận ra được thì đã quá muộn. Chúng ta đã nhiều năm nghe lời dạy bảo của Hòa Thượng nên có lợi ích rất thù thắng. Nếu chúng ta tự làm theo cách của mình thì chắc chắn không được lợi ích mà còn phương hại đến người khác do sự dẫn dắt sai của mình. Cho nên chúng ta phải cẩn trọng việc này!

Hòa Thượng thường nói nếu làm sai rồi bị đọa lạc thì chưa có gì lớn lao nhưng dẫn dắt người khác đi sai theo mình thì chẳng những bản thân bị đọa lạc mà còn kết thành oan gia trái chủ với họ, họ nhất định sẽ tìm chúng ta để đòi món nợ dạy sai này. Chúng ta không được xem thường việc này.

Hòa Thượng nói: ***“Tôi tiếp nhận Phật pháp và biết rằng Phật pháp rất tốt thế nhưng không có người y giáo phụng hành và không có ai vì người diễn nói. Lúc đó, tôi cầu Phật Bồ Tát gia hộ để hi vọng gặp được thiện tri thức, sau đó, lão sư nhắc nhở rằng không nên cầu người mà phải cầu chính mình tức là tự thân phải nỗ lực.***

“Người xưa nói, thế gian có hai việc rất khó, một là lên trời và hai là cầu người. Lên trời là một thí dụ thôi, còn cầu người là việc khó thật sự. Đây là một việc rất thật mà chúng ta phải nên chú ý. Cầu người không bằng cầu chính mình! Chính mình nỗ lực chăm chỉ tu học, tự mình phát tâm đem Phật pháp giới thiệu cho mọi người. Cả đời của tôi là đi con đường này.

“Mấu chốt quan trọng là thiện tri thức dẫn dắt người ta thành công hay là thất bại! Khi tôi đọc “Annan vấn Phật kiết hung Kinh”, trong đó, Phật dạy rằng chúng ta phải thân cận bậc minh sư và tiếp nhận giáo huấn của minh sư. Đây là điều kiện quan trọng của người học Phật. Minh sư không phải là người danh cao tiếng tốt. Chữ Minh là ánh sáng, là quang minh. Nói một cách dễ hiểu là vị thầy này phải có tu, có chứng mới gọi là minh. Thế nhưng lão sư của tôi nói rằng trong xã hội hiện tại này, tìm không ra vị lão sư có tu có chứng. Vậy thì, phải hạ xuống một cấp! Đó là tìm một vị lão sư có tu có học là được rồi.”

Một vị thầy thật tu thật học thì chắc chắn sẽ thật làm. Một khi thật làm mới thật có được lợi ích cho chúng sanh. Đây là tiêu chuẩn về minh sư mà Hòa Thượng đã chỉ cho chúng ta rõ ràng, chúng ta có thể dễ dàng tiếp nhận. Có lần, một người đi tìm ông Vọng

Tây Cư sĩ và tôi đã xuất hiện với vẻ bề ngoài kém cỏi khiến người đó thất vọng. Thế mới biết, con người ngày nay bị chấp ở cái nhìn, họ thích nhìn thấy sự hào nhoáng. Tuy nhiên, Hòa Thượng nói mình sư không phải là một vị danh cao tiếng tốt mà là một vị minh tường sự thật, người như thế mới có thể hướng dẫn được cho người khác. Một người có thể dẫn dắt một người đến với thành công thì đó mới là thiện tri thức. Người dẫn dắt người ta đi sai, không trở thành người tốt thì không phải là thiện tri thức. Chúng ta quán sát xem hằng ngày mình có phải là thiện tri thức của mọi người không?

Thời điểm Hòa Thượng lần đầu tiên tiếp nhận Phật pháp cách đây gần 100 năm nhưng Ngài đã khẳng định rằng không có người thực hành và không có người diễn nói. “*Diễn*” là biểu diễn, làm ra tấm gương và “*nói*” là giảng giải. Nếu không có người diễn nói thì đại chúng xã hội biết nhìn vào đâu để học tập? Trên chiến trường, có những người sẵn sàng tiến về phía trước, không sợ hy sinh nhờ đó những người sau mới tiếp tục nỗ lực, do đó, phải có người làm ra tấm gương.

Lời nói này của Hòa Thượng cho thấy Ngài thật sự cô độc vì không có người đồng hành để cùng nhau tiến bộ. Chúng ta thật là may mắn vì có người đồng hành và nhắc nhở, tuy nhiên chúng ta lại chưa nỗ lực. Các chú ở gần tôi ngày ngày được quán sát, được nhắc nhở còn bản thân tôi, mấy mươi năm trời, có ai nhắc tôi? Thật may là tôi đã làm đúng, nếu làm sai cũng không có ai nhắc nhở và sai đến tận cùng rồi thì không thể sửa đổi.

Lúc nhỏ, tôi nghe nói hoa sen trong ao thất bảo ở Tây Phương Cực Lạc sẽ phát triển nếu mình niệm Phật, còn nếu không niệm thì hoa sẽ không tươi, không lớn lên và còn biến mất. Vì vậy mà ngày ngày tôi dụng công niệm Phật. Tôi thấy mọi người ăn chay thì liền ăn chay, tụng Kinh và làm việc thiện. Tuy nhiên, càng ngày về sau, tôi nhận ra xung quanh không có người y giáo phụng hành. Mặt khác, bản thân tôi lúc ấy, chỉ biết niệm Phật mà không biết phương pháp và đạo lý tu hành.

Hòa Thượng nói lúc mới tiếp cận Phật pháp, Ngài đã khấn cầu Phật, Bồ Tát gia hộ để gặp được thiện tri thức, sau đó, lão sư đã nhắc nhở Ngài rằng không nên cầu người mà hãy cầu ở mình, chính mình nỗ lực. Cầu người rất là khó, chính mình nỗ lực dễ dàng hơn. Mỗi chúng ta đều có một người thầy bên trong mình gọi là “*vô sư tri*”, vị thầy này cần một tâm chân thanh, thanh tịnh, từ bi thì mới hiển lộ.

Mấy mươi năm qua, tôi đã ở trong tâm cảnh này, hoàn toàn là tự mình dò đường. Lực học của tôi ở thế gian ở mức trung bình, không bằng bạn bè. Bạn tôi đều làm ở những cơ quan lớn. Tuy nhiên, sau năm năm, mười năm gặp lại, họ không có việc gì khác ngoài cơm áo gạo tiền. Họ vô cùng ngạc nhiên vì không hiểu tại sao tôi có thể đưa ra nhiều ấn phẩm dịch thuật và lập được nên trang web Nhi đồng học Phật. Năng lực, tài năng của họ dùng để tham cầu danh lợi còn bản thân tôi, bất tài nhưng lại không tham cầu danh lợi, có chút năng lực gì thì đều cống hiến.

Đây là chính mình nỗ lực, vừa làm vừa học, không cầu người, thì mọi việc sẽ đạt thành. Hòa Thượng từng nói Phật mà còn thành được thì mọi năng lực ở thế gian này chẳng có gì là lớn lao cả. Cho nên đừng bao giờ xem thường, bỏ rơi chính mình! Nếu nỗ lực thì ngay cả những việc tưởng chừng không làm được, chúng ta sẽ làm được.

Từ lâu tôi hiểu được cầu người khó, nên tôi đã tự mình làm. Trong qua trình dạy bộ sách Nhi Đồng Học Phật và đưa lên youtube, tôi đã đào tạo nhiều người từ không biết gì, trở thành người quay phim, làm phim, chụp ảnh. Tuy nhiên, khi họ học được đầy đủ thì họ ra đi hoặc họ làm một thời gian thì đổi ý không làm nữa. Trong bối cảnh như vậy, tôi vẫn tự mình làm mọi việc từ quay phim, dựng phim và đăng lên youtube.

Tôi nghĩ rằng ở chiến trường, khi những chiến binh tử nạn, không ai đứng đó mà lắc người ta để hỏi: *“Tại sao anh không tiến lên? Sao anh dừng lại! Anh không được phép dừng lại! Anh không được phép chết!”* Điều này là không cần thiết, nếu người ta đã gục ngã còn mình chưa gục ngã thì phải tiến lên. Cũng vậy, hiện tại, chúng ta đã tiếp nhận giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền và cho dù không ai tinh tấn, không ai đồng hành, không ai làm thì chúng ta vẫn làm, kể cả chỉ có một mình. Việc họ giải đãi là việc của họ, còn việc nỗ lực dũng mãnh tinh tấn một cách đặc biệt như Hòa Thượng chỉ dạy là việc của chính mình.

Một người tinh tấn như Hòa Thượng mà còn cảm thấy cô độc trên con đường hoằng pháp lợi sanh, đem Phật pháp phát dương quang đại. Vì vậy mà Ngài đã thỉnh cầu lão sư Lý đào tạo thêm vài người để Ngài có người đồng hành, hỗ trợ trên con đường hoằng dương Tịnh Độ. Đến khi, lão sư bảo Hòa Thượng tìm người cho lão sư dạy thì Hòa Thượng không nhắc về điều này nữa. Thực sự là tìm không ra một người chân thật phát tâm. Cho nên Ngài vẫn một mình cô độc trên khắp mọi nơi trên thế giới.

Hôm qua có một người gọi điện cho tôi và bày tỏ việc muốn dùng năng lực của họ để phát huy Văn hóa Truyền thống, phát huy Tịnh Độ. Họ đang lấy bằng tiến sỹ ngành tâm lý học. Quả thật dần dần, đã có những nhà tri thức thấy được tầm quan trọng của Văn hóa Truyền thống và mong muốn làm các việc lợi ích cho cộng đồng. Họ đã phát tâm làm một cách chí công vô tư. Đây là cầu chính mình, không cầu người khác, là tự mình phát tâm đem Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền đến với mọi người.

Tôi luôn đặt việc lợi ích chúng sanh lên hàng đầu và khi nhắc nhở người, tôi cũng khuyên như thế. Kiếp nhân sinh này rất ngắn ngủi nên nếu có cơ hội để vì người mà diễn nói thì phải đem Phật pháp và chuẩn mực Thánh Hiền đưa lên hàng đầu. Tôi luôn đặt việc này là lần sau cùng, không có lần thứ hai, nên phải cố gắng làm cho thật tốt. Thậm chí việc gì giúp ích chúng sanh thì mình phải làm trước còn bệnh khổ của bản thân thì tính sau. Từ xưa đến giờ, nếu tôi có bệnh thì gác bệnh qua một bên để đi làm việc, khi nào xong việc thì mới bệnh tiếp. Cho nên ai đó hỏi tôi là có khỏe không thì tôi luôn trả lời là tôi chưa rảnh để bệnh, khi nào rảnh mới bệnh.

Thật ra trong người tôi có rất nhiều bệnh nhưng tôi không rảnh để bệnh. Đây chính là cầu chính mình, không cầu người, thậm chí không cầu đến Phật, Bồ Tát. Không phải là ngày ngày chúng ta cầu Phật Bồ Tát gia trì để được thông minh, trí tuệ, sống lâu! Vì sao? Vì Phật đã dạy chúng ta đạo lý vào phương pháp thì chúng ta y giáo phụng hành mà không cần phải cầu các Ngài. Phật Bồ Tát phải chờ chúng ta cầu mới giúp thì đó không phải là Phật Bồ Tát.

Ngày xưa khi tôi bị bệnh, tôi cũng cho rằng phải gặp một người thầy thuốc và Phật Bồ Tát nhất định sẽ giúp mình, đưa vị thầy thuốc đó đến. Quả là có một thầy thuốc đến nhưng vị này mới học nghề được ba tháng. Vị ấy chẳng biết gì mà cũng khám chữa cho tôi. Vị ấy cùng tu với tôi nhưng trong cùng một thời khóa thì vị đó chỉ tu được nửa thời. Tôi cũng đồng hành với một vị nữa, thường tu 8 tiếng một ngày nhưng cuối cùng vị đó cũng bỏ cuộc. Thế là cuối cùng tôi chẳng còn chỗ dựa nào nên tôi đã dựa vào chính mình.

Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta phải phát tâm đem Phật pháp giới thiệu cho mọi người và chân thật vì người diễn nói. Diễn là làm ra tấm gương, nói là chia sẻ cách chúng ta đã thật làm. Điều mình chưa làm được mà nói thì phải nói đúng những gì Phật, Bồ Tát và người xưa đã dạy.

Nhà Phật dạy chúng ta bạn lành nương tựa, thầy tà tránh xa. Gần bậc thầy sáng suốt thì chúng ta sẽ có hướng đi, sẽ có việc làm sáng suốt, mang lại có kết quả mỹ mãn. Tuy vậy, vẫn có những người hiểu lầm rằng phải là người danh cao, tiếng tốt, có địa vị thì mới có thể nương nhờ được. Trong Phật pháp, mọi người rất nể trọng người có đức hạnh, người có học, có tu chứ không phải danh cao tiếng tốt. Minh sư là vị thầy sáng suốt, là vị thầy có đức hạnh. Thời của Hòa Thượng đến nay đã tìm không ra vị minh sư có tu có chứng nên thầy của Ngài đã khuyên phải hạ xuống một cấp là tìm người thật tu thật học. Việc này cũng không dễ tìm.

Chúng ta bao nhiêu năm nay tu học theo Hòa Thượng Tịnh Không. Hòa Thượng lại làm theo Tổ Ấn Quang, thực hành tam bất quản. Từ năm 36 tuổi, Ngài đã không quản người, quản tiền, quản việc. Tuy thế, Ngài ở thế gian làm được rất nhiều việc, tuy nhiên, Ngài nói ngài đến và ra đi khỏi thế gian như một lữ khách, chỉ có quyền sử dụng nhưng không có quyền sở hữu. Rõ ràng, Ngài là người thật tu, thật học, tức là y giáo phụng hành theo lời dạy của Phật, Bồ Tát, Cổ thánh Tiên hiền.

Ngày nay, chúng ta cứ thế học theo, y theo những gì Hòa Thượng dạy, y theo những gì Hòa Thượng đã làm, thì nhất định sẽ có lợi ích cho mình và cho người. Quan trọng là việc làm của mình không làm tổn hại mình, tổn hại người. Ví dụ, Hòa Thượng từng dạy chúng ta tặng quà nhiều người ta sẽ vui, vậy thì chúng ta chỉ việc tặng quà theo đúng lời Ngài nói. Tặng quà chính là tu bố thí. Hòa Thượng còn nói: *“Tôi khuyên mọi người hãy làm ông già Nô-en, chứ đừng làm cảnh sát.”* Mọi người thích ông già Nô-en vì ông thường tặng quà còn một vị cảnh sát lại khiến mọi người sợ hãi. Chúng ta

đến với mọi người hãy là người thân thiện, đem lại lợi ích cho người khác chứ đừng làm người chuyên đi dò xét, tìm hiểu./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!